

מסכת Baba Batra

פרק ה

א. המזכיר את הפסינה, מכר את התרען ואת הנס ואת העוגין ואת כל הפנחייגין אותן, אבל לא מכר לא את העבדים, ולא את הפרצופין, ולא את האנטיקי. ובזמן ששאמר לו היה וכל מה שבותוכה, הרי כלזו מכורין. מכר את הקרון, לא מכר את הפרדות. מכר את הפרדות, לא מכר את הקרון. מכר את האAMD, לא מכר את הבקר. מכר את הבקר, לא מכר את האAMD. רבי יהודה אומר, הקדים מודיעין. כיצד, אמר לו מכור לי צמך במאתים זוז, הקבר ידוע שאין האAMD במאתים זוז. וחכמים אומרים, אין הקדים ראייה:

ב. המזכיר את החמור, לא מכר כליו. נחום המדי אומר, מכר כליו. רבי יהודה אומר, פעמים מכורין ופעמים אין מכורין. כיצד, היה חמור לפניו וכליו עליו, ואמר לו מכור לי חמור זה, הרי כליו מכורין. חמורך הוא, אין כליו מכורין:

ג. הזכיר את החומר, מכר את הסיפה. מכר את הפירה, לא מכר את בנה. מכר אשפה, מכר זבל. מכר בור, מכר מימי. מכר כוורת, מכר דבורים. מכר שוכן, מכר יונים. הלווקה פרות שוכן מהבר, מפריח ברכה ראשונה. פרות כנרת, נוטל שלשה נחילין ומשרס. חלות לבש, מגיח שתי חלות. זיתים לקוץ, מגיח שתי גרכיות:

ד. הקונה שני אילנות בתוך שדה חברו, הרי זה לא קנה קרקע. רב מאיר אומר, קנה קרקע. הגידלו, לא ישפה. והעולה מן הגזע, שלו. וכן השרשים, של בעל הארץ. ואם מתו, אין לו קרקע. קנה שלשה, קנה קרקע. הגידלו, ישפה. והעולה מן הגזע וכן השרשים, שלו. ואם מתו, יש לו קרקע:

ה. הזכיר ראש בהמה גסה, לא מכר את הרגלים. מכר את הרגלים, לא מכר את הראש. מכר את הקנה, לא מכר את הכבד. מכר את הכבד, לא מכר את הקנה. אבל בדקה, מכר את הראש, מכר את הרגלים. מכר את הרגלים, לא מכר את הראש. מכר את הקנה, מכר את הכבד. מכר את הכבד, לא מכר את הקנה:

ו. ארבע מדות במוクリין. מכר לו חטימ יפות ונמצאו רעות, הלווקה יכול לחזור בו. רעות ונמצאו יפות, מוכר יכול לחזור בו. רעות ונמצאו רעות, יפות ונמצאו יפות, אין אחד מהם יכול לחזור בו.

שְׁחָמְתִית וּגְמַצָּאת לְבָנָה, לְבָנָה וּגְמַצָּאת שְׁחָמְתִית, עֲצִים שֶׁל זִית
וּגְמַצָּאוֹ שֶׁל שְׁקָמָה, שֶׁל שְׁקָמָה וּגְמַצָּאוֹ שֶׁל זִית, יֵין וּגְמַצָּא חַמֵּץ,
חַמֵּץ וּגְמַצָּא יֵין, שְׁנֵי הַמִּנְגָּדָלִים יָכוֹלִין לְחֻזָּר בָּהוּ:

ג. המוכר פירות לחברו, משה ולא מדד, קנה. מדד ולא משה, לא קנה. אם היה פקח, שוכר את מקומן. הלוκח פשפטו לחברו, הרי זה לא קנה עד שיטלטנו ממקום למקום. ואם היה במחבר ל夸ךע ותלש כל שהוא, קנה:

ה. המוכר יין ושםו לחברו והזכיר או שהוילו, אם עד שלא גת מלאה המדה, למוכר. משגת מלאה המדה, לווקח. ואם היה סרסור בינוין, נשברה החבית, נשברה לפرسור. וחיב להטיף לו שלוש טפין. הרכינה ומאה, הרי הוא של מוכר. וଘנוני אינו חיב להטיף שלוש טפין. רבבי יהודה אומר, ערב שבת עם חישכה, פטור:

ט. השולח את בנו אצל חונני ופנדיוון בידו, ומדד לו באסר שםנו. ונתנו לו את האסר, שבר את האלוחית ואבד את האסר, חונני חיב. רבבי יהודה פוטר, שעיל מנת כו שלחו. ומודים חכמים לרבי יהודה בזמן שהאלוחית ביד התינוק ומדד חונני לתוכה, חונני פטור:

י. כסיטון מקנה מדותיו אחת לשלשים יום, ובעל הבית אחת לשנים עשר חדש. רבנו שמואל בן גמליאל אומר, חילוף הקרים.

חָגְגִי מַקְבֵּשׁ מַדּוֹתָיו פְּעֻמִּים בְּשֶׁבֶת, וּמִמְּחָה מַשְׁקָּלָתוֹ פְּעֻם אַחֲת
בְּשֶׁבֶת, וּמַקְבֵּשׁ מַאֲזִינִים עַל כָּל מַשְׁקָּל וּמַשְׁקָּל:

יא. אמר רַבּוּ שְׁמַעוֹן בָּנוּ גִּמְלִיאֵל, בַּמָּה ذְּבָרִים אָמוֹרִים, בְּלֹח. אֲבָל
בִּיבְשׁ, אֵינוֹ צְרִיךְ. וְחַיֵּב לְהִכְרִיעַ לוֹ טֶפֶח. הִיה שׂוֹקֵל לוֹ עֵין בְּעֵין,
נוֹתֵן לוֹ גְּרוּמִיו, אַחֲד לְעֵשֶׂרֶת בְּלֹח וְאַחֲד לְעֵשֶׂרֶת בִּיבְשׁ. מִקּוּם
שְׁבָהָגוּ לְמַד בְּדַקָּה, לֹא יְמַד בְּגַסָּה. בְּגַסָּה, לֹא יְמַד בְּדַקָּה. לְמַהְקָּק, לֹא
יְגַדְּשָׁה. לְגַדְּשָׁה, לֹא יְמַהְקָּק: